

имаше чистъ и хладенъ вѣтръ, и тѣ мирншехъ мирншливы-ты цвѣтія, които бѣхъ наоколо имъ, и слушахъ като пѣяхъ птицкы-ты, и хвъркахъ отъ клонъ на клонъ. На сякадѣ бѣше тихо, мирно, и хубаво.

Иванчо, като разумно дѣте, сѣдѣше миренъ, и ся радоваше много. А майка му, Г-жа Анна, бѣше много благодарна, и ся радоваше, като глѣдаше добрынѣж-тѣ на сына си. Затова го улови за рѣкѣж-тѣ, та го цѣлува, и намысли да ся поразговори малко съ него, за да го понаучи на нѣкои полезны работы.

Майка. Видишь ли, Иванчо, онова хубавото, валчесто-то и бѣло-то камъче? донеси ми го.

Иванчо. На го: види ся като че е захаръ; лесно ся излъгува нѣкой да го изѣде.

М. Не чадо, то не ся яде, защото е яко, и ако бы ся опыталъ да го изѣдешъ, то щѣше да строши зѣбы-ты ти.

И. Какъ го викатъ, мамо!

М. То ся нарича камъче: азъ ще тя поучѣж за него. Попытай го нѣщо та виждь, може ли да ти отговори?

И. Не, то не може да говори.

М. Ако бы ꙗкоискалъ да го научишь, може ли да ся научи нѣщо?

И. Не, не, то не може да ся научи нищо.

М. Поглѣдни червенья-тѣ онай трендафилъ въ кыткѣж-тѣ, гдѣто го държишь за Еленкѣж, той никакъ не прилича на камъче-то. Той има зелены листіе, и цвѣтіе-то му е червено и